

POSTANOWIENIE

7 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 7 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółka akcyjna w W.
przeciwko A. W. i M. W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. W. i M. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 4 maja 2022 r., I ACa 823/21,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 marca 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił nakaz zapłaty tego Sądu z 13 listopada 2018 r, którym zasądzono na rzecz Banku spółka akcyjna w W. od M. W. i A. W. solidarnie kwotę 920.075,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 października 2018 roku do dnia zapłaty, i oddalił powództwo.

Wyrokiem z 4 maja 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, uwzględniając częściowo apelację powoda, zmienił zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że utrzymał nakaz co do kwoty 701.820 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 listopada 2018 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zaś zakresie apelację oddalił.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili naruszenie poprzez „błędą wykładnię art. 120 k.c. w zw. z art. 118 k.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c., art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG oraz niewłaściwe zastosowanie art. 455 k.c. i art. 481 § 1-2⁴ k.c., przez przyjęcie, że moment rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia roszczeń banku o zwrot kwoty wypłaconego kredytu tj. dla przedsiębiorcy trzyletni termin, biegnie dopiero w dacie wydania wyroku przez Sąd I instancji, co więcej poprzez przyjęcie, iż powód dopiero od daty wydania wyroku przez Sąd odwoławczy nie mógł mieć wątpliwości co do rozpoczęcia terminu przedawnienia”. W ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podnieśli, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego, powołując się jednocześnie na potrzebę ich wykładni.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, a zarazem kwalifikowane pismo procesowe, powinna zawierać szereg obowiązkowych elementów, w tym także przytoczenie podstaw kasacyjnych oraz ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Strona skarżąca powinna zatem wskazać, że opiera skargę na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego lub naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 k.p.c.) i w ramach tak określonych podstaw sformułować odpowiednie zarzuty wraz z ich uzasadnieniem. Skarga, która nie czyni zadość powyższym wymaganiom, dotknięta jest nieusuwalnym brakiem i podlega odrzuceniu *a limine* (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.). Sąd Najwyższy wielokrotnie zajmował takie stanowisko w swym jednolitym i utrwalonym orzecznictwie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59 i z 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151).

Skarżący zaniechali przedstawienia uzasadnienia podstaw kasacyjnych, poprzestając na stwierdzeniu w końcowym fragmencie skargi, że „Sąd Apelacyjny pominął całkowicie jednolite stanowisko zarówno doktryny, jak i judykatury w przedmiocie wykładni art. 120 k.c. wskazując, iż bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym powód dowiedział się o nieważności umowy tj. dopiero w dacie wydania wyroku I instancji, a nie w dacie złożenia pozwu przez pozwanego i w

konsekwencji w sposób wadliwy dokonał zmiany wyroku Sądu I Instancji i oddalił powództwo w całości”, oraz że „przedstawione zagadnienie zostało szeroko ujęte powyżej”, czyli w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Pozwani skoncentrowali się na przedstawieniu obszernej argumentacji prawnej mającej przekonać, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza powołane w skardze przepisy prawa materialnego, a jednocześnie, że budzą one poważne wątpliwości, która wypełniła uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Wprawdzie przedstawione przez skarżących argumenty szeroko odnoszą się do materii objętej podstawami skargi, nie oznacza to jednak, że skarga może w ten sposób łączyć obydwa odmienne i istotne na różnych etapach postępowania kasacyjnego elementy, które składają się na strukturę tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Uzasadnienie podstaw kasacyjnych stanowi jeden z zasadniczych elementów konstrukcyjnych skargi wyjaśniających motyw skłaniające stronę skarżącą do kwestionowania zaskarżonego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania natomiast koncentruje się na innym aspekcie sprawy, mając na celu wykazanie obiektywnie rozumianej potrzeby rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy, motywowanej interesem publicznym i wyrażającej się w występowaniu przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Uzasadnienie każdego z tych elementów skargi powinno zostać przedstawione oddzielnie i zawierać właściwe dla każdego z nich argumenty prawne. Nie jest zatem możliwe ich utożsamianie bądź traktowanie w sposób zamienny. Należy pokreślić, że powtórzenie przez skarżących w części zatytułowanej „uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej” jednego z zarzutów kasacyjnych (powtórzenie zresztą nieprecyzyjne) i ogólnikowe odwołanie się do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie mogło oczywiście zwalniać z obowiązku przedstawienia samodzielnej argumentacji prawnej przekonującej o zasadności postawionych zarzutów nawet wówczas, gdyby argumentacja ta pokrywała się w jakiejś mierze z argumentacją przedstawioną w uzasadnieniu wniosku.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy skargę kasacyjną pozwanych, jako niedopuszczalną, odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda nie orzeczono z uwagi na to, że wniosek o ich zasądzenie został powiązany jedynie z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o jej ewentualne oddalenie. Powód w odpowiedzi na skargę nie sformułował wniosku o jej odrzucenie.

E.C.

[ms]